

РЕШЕНИЕ

№ 6262

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело №
20221110120898 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от „Т.“ ЕООД срещу „Г. Ф. Б.“ ЕООД по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. чл. 361 ТЗ, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че е сключил с ответника неформален спедиционен договор, въз основа на който ищецът, в качеството си на спедитор, изпълнил поръчки за спедия и превоз на товар. В изпълнение на задълженията си по договора дружеството ищец възложило на трети лица – „М. Т. БГ“ ООД и „Ф. Л.“ ЕООД, извършването на превоз съответно от Република Словения до Република България и от Република Франция до Република България. Превозите били извършени, а товарите – приети без забележки. За извършените услуги по спедиционния договор дружеството ищец издало 5 бр. фактури – съответно фактури № 0000001705/23.02.2021 г. на стойност 528 лв., фактура № 0000001715/16.03.2021 г. на стойност 600 лв., фактура № 0000001716/22.03.2021 г. на стойност 960 лв., фактура № 0000001728/21.04.2021 г. на стойност 912 лв., фактура № 0000001729/21.04.2021 г. на стойност 1380 лв. (всички суми с включен ДДС), като плащане не било извършено от ответното дружество единствено по последните две фактури. Твърди, че ответното дружество било поканено да изпълни задълженията си на 20.08.2021 г., но плащане не последвало. Предвид изложеното иска от съда да постанови решение, с което да приеме за установено, че ответното дружество дължи на ищеца сумата от **2292 лв.**, представляваща възнаграждение по неформален спедиционен договор, за което вземане са издадени фактура № 0000001728/21.04.2021 г. на стойност 912 лв., фактура № 0000001729/21.04.2021 г. на стойност 1380 лв. с ДДС, ведно със законната лихва от 21.10.2021 г. до окончателното изплащане, както и сумата от **115,87 лв.**, представляваща обезщетение за забава за периода от 22.04.2021 г. до 20.10.2021 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 10.11.2021 г. по ч.гр.д. № 61233/2021 г. по описа на СРС, 56 състав.

Ответникът оспорва исковете. Сочи, че дружествата не са сключвали договор, както и че услугата спедия и превоз на товар не била извършена. Оспорва

получаване на фактурите и покана за плащане.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото са приложени фактури № 0000001705/23.02.2021 г. на стойност 528 лв. с ДДС, № 0000001715/16.03.2021 г. на стойност 600 лв. с ДДС, № 0000001716/22.03.2021 г. на стойност 960 лв. с ДДС, № 0000001728/21.04.2021 г. на стойност 912 лв. с ДДС във връзка с превоз от Франция, Сивгас, до Беса Валеи, и № 0000001729/21.04.2021 г. на стойност 1380 лв. с ДДС за превоз от Марибор до Хърсово.

Приложена е по делото покана за плащане от ищеца, адресирана до ответника, с която се претендира заплащане на задълженията по фактура № 0000001728/21.04.2021 г. на стойност 912 лв. с ДДС и № 0000001729/21.04.2021 г. на стойност 1380 лв. с ДДС, без посочен входящ номер за получаване.

От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че издадените от ищеца фактури № 0000001705/23.02.2021 г. на стойност 528 лв. с ДДС, № 0000001715/16.03.2021 г. на стойност 600 лв. с ДДС, № 0000001716/22.03.2021 г. на стойност 960 лв. с ДДС, № 0000001728/21.04.2021 г. на стойност 912 лв. с ДДС и № 0000001729/21.04.2021 г. на стойност 1380 лв. с ДДС са надлежно осчетоводени както в счетоводството на ищеца, така и в това на ответника, като задълженията по първите три фактури са заплатени от ответника. Всички фактури, включително процесните фактура № 0000001728/21.04.2021 г. на стойност 912 лв. с ДДС за вътрешнообщностен транспорт от Франция до България, и № 0000001729/21.04.2021 г. на стойност 1380 лв. с ДДС – за вътрешнообщностен транспорт от Словения до България, са включени в подадена справка-декларация по ДДС на ответното дружество, като последното е ползвало данъчен кредит в общ размер от 728 лв. по всички фактури, в т.ч. и процесните. Експертът е установил, че към момента на извършване на проверката в счетоводството на ответника по сметка 401 доставчици – партида „Т.“ ЕООД се води салдо /непогасено задължение на ответника към ищеца/ в общ размер от 2088 лв., от които по фактура № 0000001728/21.04.2021 г. – 912 лв. с ДДС, а по фактура № 0000001729/21.04.2021 г. – 1380 лв. с ДДС. Към момента на изготвяне на заключението вещото лице е съобщило, че няма данни за заплащане на задълженията по процесните фактури. Съдът кредитира заключението на вещото лице, като изготвено от специалист с необходимата компетентност, отговарящо пълно на поставените въпроси и непораздащо съмнение в неговата правилност, с изключение на частта, в която се сочи общ размер на непогасено задължение от 2088 лв., доколкото сборът от непогасените суми по процесните фактури – 912 лв. и 1380 лв., възлиза на сумата от 2292 лв., съответно се констатира очевидна техническа грешка в тази част от заключението, а и в таблицата на стр. 3 от заключението е посочена правилната сума от 2292 лв.

Приложени са още фактура № 0000003753/19.04.2021 г., с посочен купувач (което следва да се приеме като възложител по услугата) „Т.“ ЕООД и продавач (изпълнител) „М. Т. БГ“ ООД, на стойност 1080 лв. с ДДС за извършен международен транспорт Словения – България, както и фактура № 0000002230/26.04.2021 г., с получател „Т.“ ЕООД и доставчик „Ф. Л.“ ООД, на стойност 840 лв. с ДДС за извършен международен транспорт от Франция до България. От същите се установява наличието на облигационни отношения между ищеца, в качеството на спедитор, и дружествата „М. Т. БГ“ ООД и „Ф. Л.“ ООД по договори за превоз. В насока наличие на облигационни отношения по договор за транспорт между „Т.“ ЕООД и „М. Т. БГ“ ООД, свързан със спедиционен договор между „Т.“ ЕООД и „Г. Ф. Б.“ ЕООД за превоз от Словения за България са и показанията на св. Любен Бранков, управител на

„М. Т. БГ“ ООД, който сочи, че разтоварването е извършено на 14 април.

По делото са приложени и два броя превозни документи –международни товарителници за автомобилен превоз на л. 14 и 15 по делото по /CMR/. От товарителница на л. 14 по делото във връзка с превоз от Франция се установява, че стоките са получени на 30.05.2021 г., а от товарителница на л. 14 във връзка с превоз от Словения – че са получени на 19.04.2021 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. чл. 361 ТЗ, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на исковата претенция в тежест на ищеца е да докаже, че е бил в облигационно отношение с ответника по силата на сключен с него спедиционен договор, по който ищецът е престира надлежно – извършил е за ответника процесните услуги и те са били приети без възражения. При доказване на тези предпоставки в тежест на ответника е да докаже погасяване на вземанията.

От заключението по изслушаната и приета съдебно-счетоводна експертиза се установи, че в счетоводството на ответното дружество са осчетоводени процесните фактури, като по тях и ползван данъчен кредит. Фактът на отразяване на фактурата, съдържаща индивидуализиращите облигационното правоотношение елементи в счетоводството на длъжника, включването ѝ в дневника за покупки по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея, представляват недвусмислено признание на задължението на купувача и доказват неговото съществуване. Установяването им по делото недвусмислено сочи наличието на приемане на работата и обоснована задължението за плащане на цената.

Предвид изложеното, съдът намира, че претендираната от ищеца сума по процесните две фактури е дължима предвид извода за приемане на работата. Доколкото ответникът не доказва плащане на претендираното вземане, то искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. чл. 361 ТЗ, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД за сумата от **2292 лв.**, представляваща възнаграждение по неформален спедиционен договор, за което вземане са издадени фактура № 0000001728/21.04.2021 г. на стойност 912 лв., фактура № 0000001729/21.04.2021 г. на стойност 1380 лв. с ДДС, **се явява основателен и следва да бъде уважен.**

По иска с правно основание чл. 294, ал. 1 ТЗ във вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на иска следва да се установи наличието на главен дълг и забава в погасяването му.

Съгласно разпоредбата на чл. 303а, ал. 3 ТЗ, ако не е уговорен срок за плащане, паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от получаване на фактура или на друга покана за плащане. Когато денят на получаване на фактурата или поканата за плащане не може да се установи или когато фактурата или поканата са получени преди получаване на стоката или услугата, срокът започва да тече от деня, следващ деня на получаване на стоката или услугата, независимо че фактурата или поканата за плащане са отпреди това.

По отношение на превоза, извършен от Словения до България, във връзка с който по спедиционния договор се претендира вземане по фактура № 0000001729/21.04.2021 г. на стойност 1380 лв. с ДДС за превоз от Марибор до Хърсово, от свидетелските показания и от представената товарителница се установява, че превозът е извършен преди 21.04.2021 г. – датата на издаване на фактурата. Предвид установеното по счетоводната експертиза, че фактурата е получена от ответното дружество, то на осн. чл. 303а, ал. 3, изр. 1 ТЗ последното е изпаднало в забава за

плащането, считано от 06.05.2021 г. Дължимото обезщетение за забава върху сумата от 1380 лв. за периода от 06.05.2021 г. до 20.10.2021 г. съдът на основание чл. 162 ГПК с помощта на общодостъпен калкулатор определи като възлизаща на сумата от 64,40 лв.

Срокът за изпълнение на задължението по фактура № 0000001728/21.04.2021 г. на стойност 912 лв. с ДДС се определя по правилото на чл. 303а, ал. 3, изр. 2, пр. 2 ТЗ – от датата на получаване на услугата, съгласно отразеното в CMR товарителница на л. 14 – 30.05.2021 г. следователно периодът на забава за плащане на това задължение е от 14.06.2021 г. до 20.10.2021 г. Изчислено по реда на чл. 162 ГПК с помощта на общодостъпен калкулатор съдът определи същото като възлизащо на 32,68 лв. Следователно общият размер на обезщетението за забава върху вземанията по двете фактури възлиза на сумата от 97,08 лв. До този размер искът с правно основание чл. 294, ал. 1, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен, като за разликата над сумата от 97,08 лв. до пълния предявен размер от 115,87 лв. и за периода от 22.04.2021 г. до 05.05.2021 г. подлежи на отхвърляне като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора право на присъждане на разноски имат и двете страни. Ищецът е претендирал такива като е доказано извършването на разноски за заповедното производство в размер на 548,16 лв. /500 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 48,16 лв. държавна такса/ и в исковото производство в размер на 348,16 лв. /300 лв. депозит за експертиза и 48,16 лв. държавна такса/. Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **543,88 лв.**, представляваща разноски за заповедното производство, и сумата от **345,44 лв.**, представляваща разноски за исковото производство, съразмерно на уважената част от исковите.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове, че „Г. Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК ***** дължи на „Т.“ ЕООД, ЕИК ***** на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. чл. 361 ТЗ, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД сумата от **2292 лв.**, представляваща възнаграждение по неформален спедиционен договор, за което вземане са издадени фактура № 0000001728/21.04.2021 г. на стойност 912 лв., фактура № 0000001729/21.04.2021 г. на стойност 1380 лв. с ДДС, **ведно със законната лихва от 21.10.2021 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл. 294, ал. 1 ТЗ, р. чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 97,08 лв.**, представляваща обезщетение за забава **за периода от 06.05.2021 г. до 20.10.2021 г., като ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 294, ал. 1 ТЗ, р. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 97,08 лв. до пълния предявен размер от 115,87 лв. и за периода от 22.04.2021 г. до 05.05.2021 г., като неоснователен, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 10.11.2021 г. по ч.гр.д. № 61233/2021 г. по описа на СРС, 56 състав.

ОСЪЖДА „Г. Ф. Б.“ ЕООД, ЕИК ***** да заплати на „Т.“ ЕООД, ЕИК ***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **543,88 лв.**, представляваща разноски за заповедното производство, и сумата от **345,44 лв.**, представляваща разноски за исковото производство, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____